

מ"י 8580/08/20 - מדינת ישראל נגד אמיר ברמלי (עציר) ע"י

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"י 8580-08-20 מדינת ישראל נ' ברמלי(עציר) ה"ת 21-01-23319 רשות ניירות ערך נ' ברמלי

לפני כבוד השופטת ענת יהב
המבקשת:

מדינת ישראל באמצעות הרשות לניירות ערך ע"י ב"כ
עו"ד אבי ארוניס ועו"ד רונית מנדלבלום

נגד

אמיר ברמלי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד גיא עין צבי

המשיב:

החלטה

לפניי שתי בקשות שהוגשו על ידי המבקשת בעניינו של המבקש ותיק החקירה אשר מתנהל כנגדו, בקשה להארכת תנאים מגבילים למשך 180 ימים (התנאים הוטלו ביום 4.8.20), זאת לפי סעי' 58(א) לחוק סדר הפלילי(סמכויות אכיפה מעצרים)-התשנ"ו-1996 (עי/2), ובקשה להארכת תקופת החזקה בתפוסים לפי סעי' 35 לפקודת הסדר הדין הפלילי (מעצר וחיתוף), התשכ"ט-1969 (עי/3).

רקע:

בחודש אוגוסט 2020 ובמסגרת בקרת מסחר של הרשות לניירות ערך (להלן: "הרשות"), ביצעה זו חקירה גלויה כנגד החשוד ואחרים, בחשד לביצוע עבירות של הצעה ומכירה לציבור ללא תשקיף לפי סעיף 15 לחוק ניירות ערך, התשכ"ח-1968, קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין התשל"ז-1977 שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000. בין כלל פעולות החקירה אף בוצע חיפוש בדירתו של המשיב, כשבמהלכו, נתפסו חומרי מחשב וטלפונים אשר שמשו את המשיב לביצוע העבירות, כך על פי החשד (התפוסים מפורטים בע"י 7 ו- ע"י 10).

בעקבות חקירה זו, המשיב נעצר והובא לדיון בבית המשפט ביום 4.8.2020 לצורך הארכת מעצרו, כשבסיום הדיון שוחרר, על פי החלטת כב' השופטת שלומית בן יצחק, בתנאים מגבילים כדלקמן:

1. התחייבות עצמית על סה"כ 100,000 שח

2. ערבות צד ג' בסך 50,000
3. הפקדה בסך 5,000
4. איסור יצירת קשר
5. צו עיכוב יציאה מהארץ למשך 180 ימים והפקדת דרכונו במשרדי הרשות
6. התייצבות לחקירה בכל מועד
7. התנאים והערבויות הכספיות וחתימות הערבים בכל הנוגע לתיקים הקשורים לת"פ

52446-06-16 ישמשו גם לצורך הליך זה.

על החלטה זו הוגש ערר, **עמ"י 8718-08-20** ובית משפט המחוזי מפי כב' השופט לוי, קיבל את הערר על דרך מעצרו עד ליום 06.08.20, כשביום זה, עם תום מעצרו, לא הוגשה כל בקשה מטעם הרשות לניירות ערך.

כאן המקום להבהיר, שבמועד זה היה המשיב עצור עד להחלטה אחרת בת.פ. **52446-06-16**, בהמשך נעצר עד תום ההליכים על ידי בית משפט המחוזי, ובית משפט העליון דחה ערר שהוגש על החלטה זו, כך שבפועל המשיב עצור עד לתום ההליכים בהליך אחר, שם קיימים תנאים שרירים, כמו גם צו עיכוב יציאה מן הארץ.

ביום 24.01.20 טענו הצדדים בפני לעניין הארכת תוקפן של הערבויות וכך גם בעניין הארכת תקופה התפוסים בעניינו.

טענות המבקשת:

לעניין הבקשה **להארכת התנאים**, מתאר ב"כ המבקשת, ומגולל את שאירע עד כה, מבקש להאריך את התנאים המגבילים בעניינו של המשיב, מדגיש את העילות המתקיימות בעניינו של משיב זה, מפנה לעילה של **החשש מהימלטות** מהליכי חקירה ומשפט שמצוי ברף גבוה ומכאן הבקשה להארכת התנאי של צו עיכוב היציאה מהארץ. כך מפנה לעילה של **החשש משיבוש** שנתמך בראיות בתיק החקירה ושאינו חשש בעלמא, ואף עילת **המסוכנות** אשר מתקיימת בפרשה זו, על אף שבעבירות כלכליות, עילה זו הינה חריגה, אלא שהמשיב ביצע את העבירות בהן הוא חשוד, כשהוא נתון במעצר ועל אף מגבלות אלו כשהוא ממקום מעצרו, הצליח, כך על פי החשד, לבצע עבירות חמורות מתוככמות ובהיקף רב.

כחיזוק לטענתו שהתנאים שרירים, מפנה לבקשת אשת המשיב לבית המשפט, שם ביקשה להשיב את כספי הפיקדון שנקצבו בהחלטת בית משפט קמא, אשר מעידה לדידו, כי עצם בקשתה זו, מעידה כאלף עדים, על הידיעה בדבר קיומם של התנאים המגבילים בעניינו.

לעניין הבקשה **להארכת תקופת החזקת התפוסים**, מפנה לאופן ביצוע כלל העבירות על ידי המשיב, אשר, על פי הראיות, נעשו תוך תחכום רב ותעוזה, תוך שימוש מאסיבי באמצעות מחשבים, טלפונים ניידים חכמים, תוכנות מתקדמות ומתוחכמות וכן כלים טכנולוגיים רבים, כל אלו לצורכי התחזות, זיוף והוצאה לפועל של העבירות בהן הוא חשוד.

מפנה לפעולות החקירה שבוצעו בנוגע לתפוסים, כאשר לגבי 3 מהם, מבוקש להמשיך ולתפסם לצורך הגשתם כראייה בהליך שיפוטי עתידי ולגבי 4 האחרים, מבהיר שפעולות בנוגע אליהם, לא הסתיימו ואלו עדיין נמשכות כיש צורך במיצוי החקירה בנוגע אליהם.

לטענת ההגנה בדבר פגיעה חמורה ושלא לצורך בקניינו של המשיב, טוען, שמפאת הנימוקים לעיל ובשל העובדה, שהמשיב נתון במעצר עד תום הליכים בתיק מקביל המנוהל בעניינו, סבור שאין בבקשה להותיר את התפוסים לפרק זמן נוסף משום פגיעה חמורה ולא מידתית בקניינו.

טענות ב"כ המשיב:

לעניין הבקשה **להארכת תנאי השחרור**, מצוין, שבקשת המבקשת, אינה נכנסת כלל בשערי הוראות **סעיף 58(א)** לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים), שם, יש להגיש בקשות מעין אלו, בתוך התקופה שבה התנאים עדיין שרירים וקיימים, ואילו, לטעמו, בעניינו של המשיב, התנאים שניתנו ביום 4.8.2020, פקעו ואינם תקפים עוד, שכן עם החלטת בית המשפט המחוזי ביום 5.8.2020, שם הורה על מעצרו של החשוד- המשיב, הרי שמשמעות ההחלטה דנן היא, שהחלטת השחרור שניתנה על ידי בית משפט קמא, על כל רכיביה, בוטלה.

מדגיש שביום 6.8.2020, לא הגישה הרשות כל בקשה ובכך נותר החשוד משוחרר בתיק זה ללא כל תנאי שהוא, כבר ביום זה ומכאן שלא ניתן לבקש הארכת תנאים שפקעו כבר לפני כחצי שנה קודם לכן.

עוד טוען שלא ניתן להבין מבקשת אשת המשיב לבית המשפט, שיבטל התשלומים ששולמו לצורך הפיקדון הכספי לשחרורו, את שטוענת הרשות. לטעמו אין בכך כדי להצביע על ידיעה או הסכמה בתנאים, אלא, הפוך מכך, שאלו מבוטלים.

לעניין **הארכת תקופת החזקת התפוסים**, מפנה את בית המשפט **לסעיף 32** פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ), כשמלין על הימשכות הליכי החקירה תקופה ארוכה, למעלה מ- 4 חודשים, בהם תפוס קניינו של המשיב. ועוד עומד על חשיבות זכות הקניין כזכות יסודית חוקתית ובסיסית, כשלטענתו לאחר תקופה ארוכה שכזו בה קניינו של המשיב מצוי בידי הרשות, הגיעה העת לבצע איזון נכון וראוי בין שני האינטרסים; צורכי החקירה וחשיפת האמת ומאידך זכותו של החשוד לקבל לידי את קניינו.

מפאת אלו מבקש מבית המשפט לדחות על הסף את שתי הבקשות של המבקשת.

דין :

הארכת התנאים המגבילים וביניהם צו עיכוב יציאה מן הארץ:

סעיף 58 לחוק המעצרים, דן בתוקפם של ערובות ותנאי שחרור ממעצר שהושטו על חשוד, שטרם הוגש נגדו כתב אישום, וזו לשונו:

(א) "הערובה ותנאי השחרור בערובה יתבטלו אם לא יוגש כתב אישום נגד החשוד תוך 180 ימים; ואולם בית המשפט רשאי, בתוך תקופת הערובה, להאריך אותה ואת תנאיה, לתקופה נוספת שלא תעלה על 180 ימים, אם הוגשה בקשה באישור תובע.

(ב) בית המשפט רשאי להורות על הארכה נוספת של הערובה ותנאיה לתקופה שלא תעלה על 90 ימים, אם הוגשה בקשה לכך באישור היועץ המשפטי לממשלה."

סעיף זה משקף את נקודת האיזון שבחר המחוקק בין הפגיעה בזכויותיו וחירויותיו של חשוד מעצם קביעת הערובה והתנאים המגבילים (כך אם מדובר בחופש התנועה שלו, או בפגיעה בזכות הקניין שלו), לבין האינטרס שבאכיפת החוק ובניהולם התקין של הליכים משפטיים (בש"פ 962/01 רבינוביץ' נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 529, 535 (2001)). בהתאם לסעיף זה, ערובה ותנאי שחרור בערובה יפקעו בתוך 180 יום מיום הטלתם.

לבית המשפט סמכות להאריך את תקופת הערובה ותנאי השחרור ב- 180 ימים נוספים, בתוך תקופת הערובה, אם הוגשה בקשה באישור תובע. מקום שלא הוארכו הערובה ותנאי השחרור בהתאם לסעיף 58(א) לחוק, פוקע תוקפם ואין נדרשת לשם כך כל פעולה נוספת של החשוד או של הערבים לו (בש"פ 78/91 ועקנין נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 127, 129 (1991)).

התנאי האחד הינו, כי הדיון יתקיים **בתוך תקופת הערובה**, כדרישתו הברורה של הסעיף. עניין זה איננו נתון לשיקול דעתו של בית המשפט (עניין רבינוביץ', בעמ' 534). בהינתן תנאי זה נקבע גם כי אין לפרש את סעיף 58 לחוק באופן המקנה לבית המשפט סמכות לחדש הערבויות לאחר שפקעו על דרך של ההארכה, באשר הדבר מרוקן מתוכן את הסעיף. יחד עם זאת הוכרה האפשרות, שיוחדה למקרים חריגים ביותר, בהם בהתקיים שינוי נסיבות, תהא הצדקה להגשת בקשה לחידוש הערבויות (שם, שם); בש"פ 6100/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.11.13).

התנאי השני, כי הדיון יתקיים במעמד הצדדים, מקום שאין מתקיימת נסיבה מהנסיבות המצוינות בסעיף 57 לחוק, אשר מאפשרות עריכת הדיון במעמד צד אחד. אף תנאי זה עולה בבירור מלשון הסעיף.

יחד עם האמור לעיל, נקבע כי אין לשלול כי במקרים חריגים ביותר, כאשר הוכח לפני בית-המשפט כי חלה בחקירה התפתחות חדשה שהיא בגדר שינוי נסיבות, ניתן לבקש את חידוש התנאים, על אף פקיעתם במועד הדיון (בש"פ 6940/14 אלמדיגם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.11.14); בש"פ 962/01 רבינוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.3.01)).

ענייננו בתנאי הראשון, שכן כדי לדון בשני, תחילה נענה על השאלה בדבר קיומם של שחרור בתנאים מגבילים לכתחילה.

ב"כ המשיב, טוען, כי התנאים המגבילים שהוטלו על ידי בית משפט שלום במסגרת מעצר ימים, פג תוקפם עם החלטה שניתנה ע"י בית משפט המחוזי ושינתה אותה באופן מהותי ומכאן שללא תנאים אין תכלית לבקשה.

לטעמי, טענת ב"כ המשיב בדיון יסודה, כך שבמצב בו ניתנת החלטת שחרור בתנאים, ולאחריה, בערר נקבעת החלטה חדשה שמהותה הותרת החשוד במעצר, הרי שאז מבוטלים, מניה וביה, גם יתר התנאים המגבילים שנקבעו בהחלטת השחרור, זאת כמובן אם לא נקבע אחרת בהחלטת הערר.

בעניין זה, ראה סעיפים 53, "ערר על החלטת בית המשפט" ו- 54, "הסמכות בעיון חוזר ובערר" לחוק המעצרים, כאשר, סעיף 54 מצוין באופן ברור: "בעיון חוזר ובערר רשאי בית המשפט לקיים את ההחלטה שעליה עוררים, לשנותה או לבטלה ולתת החלטה אחרת במקומה", כשהחלטת בית המשפט המחוזי נתן החלטה אחרת במקומה ולא שינה אותה, שאחרת היה קובע באופן פוזיטיבי, מה הוא רואה לשנות ומה להותיר.

העובדה שהרשות לא מצאה לנכון לבקש במועד שנקבע להארכת מעצרו של החשוד, להחיל את התנאים שניתנו, או לקבוע אחרים חדשים או נוספים של קצין, או בית משפט, מביאה למסקנה אחת, שהחלטת בית משפט המחוזי, המבטלת את השחרור עד לתאריך אחר, נותרה כפי שהיא, ללא תנאים נוספים, ובהגיע המועד בו נקבה ההחלטה המבטלת מחד, ומאידך נעדרה בקשה נוספת וכך, החשוד נותר כשהוא משוחרר מתיק חקירה זה ללא כל תנאי.

על כן, ובקשר ישיר לכך, התנאים המגבילים שנקבעו על ידי בית משפט שלום, בדיון מיום 4.8.20 שהוטלו על המשיב ואשר עליהם נסמכת בקשה זו, לא עומדים עוד בעינם ואינם קיימים עוד מיום 5.8.20 ובהיעדר תקפות, לא ניתן לבקש את הארכתם עוד.

אין לקבל את טענת המבקשת, שהחלטת המחוזי כיוונה אך ורק לרכיב השחרור, שאז ההחלטה והגיונה נפגעים ופירוש שכזה פותח פתח לפרשנויות שונות מכל צד שהוא ואין לבקשה זו על מה שתסתמך.

כמו כן, המבקשת אינה יכולה להיבנות לא על בקשת אשת המשיב לקבלת כספה בחזרה, או בהוצאת צו עיכוב יציאה מן הארץ שהוצאה על ידי מזכירות בית המשפט ביום 4.8.20, כנתונים שיש בהם לחזק את פרשנותה להחלטת בית המשפט

המחוזי, שכן אשת המבקשת דרשה את כספה שהופקד לשווא וללא שהמשיב ישוחרר והיא אף טינה מצוייה בדינים, וצו העיכוב הוצא בעקבות החלטת בית משפט קמא וקודם החלטת בית משפט המחוזי שקיבל את הערר.

משכן, ומפאת העובדה כי בקשת המבקשת לא מילאה אחר התנאי הראשון שנקבע בחוק, אזי דינה של הבקשה להארכת התנאים המגבילים להידחות וכך אני קובעת.

הבקשה להארכת תקופת התפוסים:

סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "פסד"פ -חיפוש") :

"אם תוך ששה חדשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע."

סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי קובע, מה יהא מקום שבו המשטרה חפצה להמשיך ולהחזיק בחפץ שנתפס, עליה להגיש בקשה להארכת החזקה בחפץ לבית משפט שלום, וזאת עד שישה חודשים מיום התפיסה. אולם, הלכה היא, כי ניתן להאריך את תקופת התפיסה גם אם הוגשה הבקשה לאחר חלוף תקופת ששת החודשים (בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464, פס' 10 (2000) (להלן: עניין עובדיה)).

סעיף 32 לפקודה קובע מהן שלוש התכליות העיקריות שבבסיס העילות לתפיסת חפץ והן: **תכלית מניעתית** לגבי חפץ העשוי לשמש לביצוע עבירה שטרם נעברה; **תכלית ראייתית** לגבי חפץ שעשוי לשמש כראייה בהליך משפטי; **תכלית של חילוט**, אם בחפץ נעשה שימוש לצורך עבירה או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה (עניין אלוביץ, פסקה 11; בש"פ 8009/07 מ.ג.ש

מיכאל עבודות בטון ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.2.2008); רע"פ 7600/08 **אברם נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 10 (7.4.2009).

בית המשפט העליון בפרשת **עובדיה**, חוזר ומדגיש את עקרונות היסוד בכל הקשור לסוגיה, בזו הלשון: **"סעיף 35 מורה לנו, כי המחוקק קצב פרק זמן של שישה חודשים שאחריו אין המשטרה רשאית להמשיך ולהחזיק בתפוסים", לכן, עם הגשת בקשה להארכת התפיסה מעבר לתקופת זמן זו, על בית המשפט בבואו לאשר בקשה להארכת החזקה בחפץ, על בית המשפט לאזן כראוי בין קניין הפרט לבין צרכי הציבור.**

הסנגור, מפנה לחוק **לסעיף 32 (ב1)** בחוק שם, אשר לטעמו חל במקרה זה ותוחם את השימוש בצו באופן הבא:

"נתפס מחשב שאינו בשימוש של מוסד כהגדרתו בסעיף קטן (ב) וניתן להפרידו מדבר המגלם חומר מחשב, והמחשב אינו דרוש לצורך חילוטו או הגשתו כראיה לבית המשפט, תחזיר המשטרה את המחשב לאדם שממנו נלקח בתוך 30 ימים מיום תפיסתו, ואולם רשאי בית משפט שלום לצוות על הארכת התקופה האמורה לתקופה שלא תעלה על 30 ימים, ולחזור ולצוות על כך מעת לעת."

אכן, החזקת התפוסים טרם הגשת כתב אישום, כרוכה בפגיעה בזכות הקניין של המשיבים, זכות המעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, וככל שהמשיבים זקוקים לתפוסים לניהול עסקיהם, הרי שהמשך תפיסתם והחזקתם פוגעת אף בערך חוקתי נוסף המצוי בחוק יסוד: חופש העיסוק. עם זאת, זכות הקניין אינה מוחלטת ועל בית המשפט לאזן בין ההגנה על זכות הקניין לבין האינטרס הציבורי העולה ממטרות התפיסה.

עוד אני מסכימה עם ב"כ המשיב, כי על אף שהמשיב נתון בשעה זו במעצר בתיק אחר אותו הוא מנהל, אין בעובדה זו כשלעצמה לשנות מבחינת חוקיות החזקת התפוסים, בחינת המשך תפיסתם כמבוקש ועשיית האיזון על פי הפסיקה והחוק, שכן זכות הקניין קיימת גם מקום שלא ניתן לבצע שימוש פיזי כזה או אחר, אלא עצם החזקת התפוס, שוללת מהמשיב את זכותו הקניינית.

המבקשת תומכת בקשתה בנימוקים בנוגע לתכליות כפי שמציין החוק; מאחר ואלו עתידים לשמש כראיה בהליך משפטי בעניינו של המשיב (לגבי 3 מן התפוסים), ואילו לגבי 4 תפוסים נוספים, טוענת שהחקירה לגביהם עדיין לא נסתיימה, זאת על אף פעולות רבות שבוצעו מאז תפיסתם, נוכח התחכום הרב והקושי באיתור חומרי המחשב, כמו גם הצורך בהעמקת הבדיקה באמצעים נוספים (הכל כפי שעולה ממסמך שסומן **עי/10**).

כמענה לטענת ב"כ המשיב ראה בבג"צ 2393/91 **בענין פרידנברג נ' שופטת השלום בת"א** [פורסם בנבו] נדונה השאלה האם מוסמך בית המשפט להאריך את תקופת התפיסה של חפץ, שנתפס מכוח סעיף 32 (א) לפסד"פ - חיפוש, אם חלפו ששה חודשים מיום התפיסה ובתקופה זו לא הוגש כתב-אישום ולא הוארכה התקופה לתפיסת החפץ.

ואף למעלה מכך, עוד קבע בית המשפט כי על פי הגיונם של דברים ועל פי נוסחו של סעיף 35 לפסד"פ - חיפוש, ניתן לקבוע כי סמכות ההארכה נתונה לביהמ"ש, גם כשלא הוארכה תקופת התפיסה תוך ששת החודשים הראשונים ולא הוגש כתב-אישום.

כאמור, על פי החשד והחומר שהוצג לעיוני במהלך הדיון (**עי/1 - עי/14**), מדובר בעבירות חמורות ביותר, אשר מוצאות ביטוי בחומר החקירה ומעלות חשד ממשי ומבוסס לשלב הזה כנגד המשיב. זאת ועוד מהעולה מהמונח בפניי (**עי/1, עי/8, עי/9, עי/10, עי/13 ו- עי/14**), ישנן פעולות נוספות הצריכות להיעשות באותם התפוסים, ואלו מעבר לפעולות שנעשו עד כה.

בנוסף, יש לומר שהמשך החזקת התפוסים לשם הגשתם כראיה בהליך פלילי, הנה החזקה לתכלית ראויה, המהווה הצדקה להגבלה מידתית של זכות הקניין ולא מצאתי בשלב הזה להידרש לבקשת ההגנה, להשיבם לאור הצהרה שלא

תיטען טענה כנגד הראייה עצמה.

סוף דבר, לאחר ששקלתי את הפגיעה בזכויות המשיב הנלווית להחזקת התפוסים, בעיקר לאור פרק הזמן הממושך שחלף מעת תפיסתם (למעלה מ-4 חודשים). ומאידך, שקלתי את חומרת העבירות נשוא החשד, את התשתית הראייתית שבבסיסן ואת תכלית המשך התפיסה, כפי שנטענה ע"י ב"כ המבקשת, קרי, הכוונה לעשות שימוש בתפוסים כראיה בהליך הפלילי העתיד להתנהל נגד המשיב, עוד בחנתי את הצורך בהמשך החזקת התפוסים (המפורטים **בעי/7**) לשם מיצוי החקירה המסועפת ורבת רבדים, אני מוצאת שיש להיענות לבקשת המבקשת ואני מורה על המשך החזקת התפוסים לתקופה נוספת של 90 ימים מיום 31.1.21

סוף דבר, הבקשה להארכת ערבויות ותנאים מגבילים- נדחית, ואילו הבקשה להחזקת התפוסים- מתקבלת בחלקה באופן שתקופת התפיסה מוארכת למשך 90 ימים, הכל על פי המפורט לעיל.

המזכירות תעביר החלטתי לב"כ הצדדים.

החומר שהובא לעיונו של בית-המשפט, יוחזר לידי נציג המבקשת.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשפ"א, 28 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.